

Măgarul împodobit

Ivan Andreievici Krâlov

Odată s-au întâmplat
Un pașă la Țarigrad să fie foarte bogat
Și să aibă un măgar pe care umbla călare,
Împodobindu-l frumos cu tacâmuri scumpe foarte;
Deci mergând pe dânsul la primblare,
Oamenii i se închina, dându-se din drum deoparte;
Iar măgarul socotea că oamenii lui se închină,
Și de-aceea se făcuse mândru și foarte sumet,
Și așa de îndrăzneț,
Că pe uliță mergând, buzna peste oameni da,
Sau arunca din picioare spre a-i festeli cu tină,
Iar bietul popul rabdă
Măgarului cest obraznic de frica celui călare
Orice înfruntare.
Odată însă măgarul din grajd afară ieșind,
Și viindu-i chef să umble singur pe ulița mare,
Ca să facă haz, văzând
Oamenii cum i se-nchină,
Au început să și zburde, să zvârle și să-i lovească.
Dar cine au fost de vină,
Dacă oamenii cu parul au început să-l stâlcească?
Deodată însă măgarul socotea că este șagă,
Văzând însă mai târziu că șaga era prea groasă,
Au fugit rușinat acasă,
Și atunci au început să înțeleagă
Că toți măgarii în lume sunt sade numai măgari,
Fie cât de podobiți
Și cu aur poleți,
Și aibă măcar protectori pe toți boierii cei mari.

Măgarii, ca și ciocoi, întocmai se bizuiesc,
Când se știu proteguiți,
Și de înțelepte sfaturi nicidecum nu se sfiesc,
Pân-când nu sunt pedepsiți.